

чиито фарове изпускаха, съвсем отблизо, безцветна светлина, толкова немошна, че се виждаше червената жица на лампената крушка. Имаше някаква тревога и в същото време нещо тъпо, упояващо в жълтия полузрак на тоя ден, който сякаш не бе дошел днес, а е бил от години, настанен тук завинаги, с една зловеща сигурност. Той безпощадно отричаше слънцето, боите, звънящите гласове, ясния смях и установяваше едно потайно царство на шепот, на засада и на някаква нечиста свобода.

Младата жена дълго кръстосва тоя нов, внезапно роден град, който беше повече съновидение, отколкото действителност. Площадите приличаха на зловещи кръстопътища, населени с привидения; под мостовете мучаха, като гигантски зверове, невидими влекачи. В дълбочините на заведенията, блеснали от безброй лампи, се движеха отразени в огледалните стени мъже и жени, като кукли от фантастичен театър.

След обяд мъглата още повече се сгъсти. Тогаз по улиците, в витрините, над терасите с запалени коксови печки пред масичките пламнаха пъстри надписи и низ-